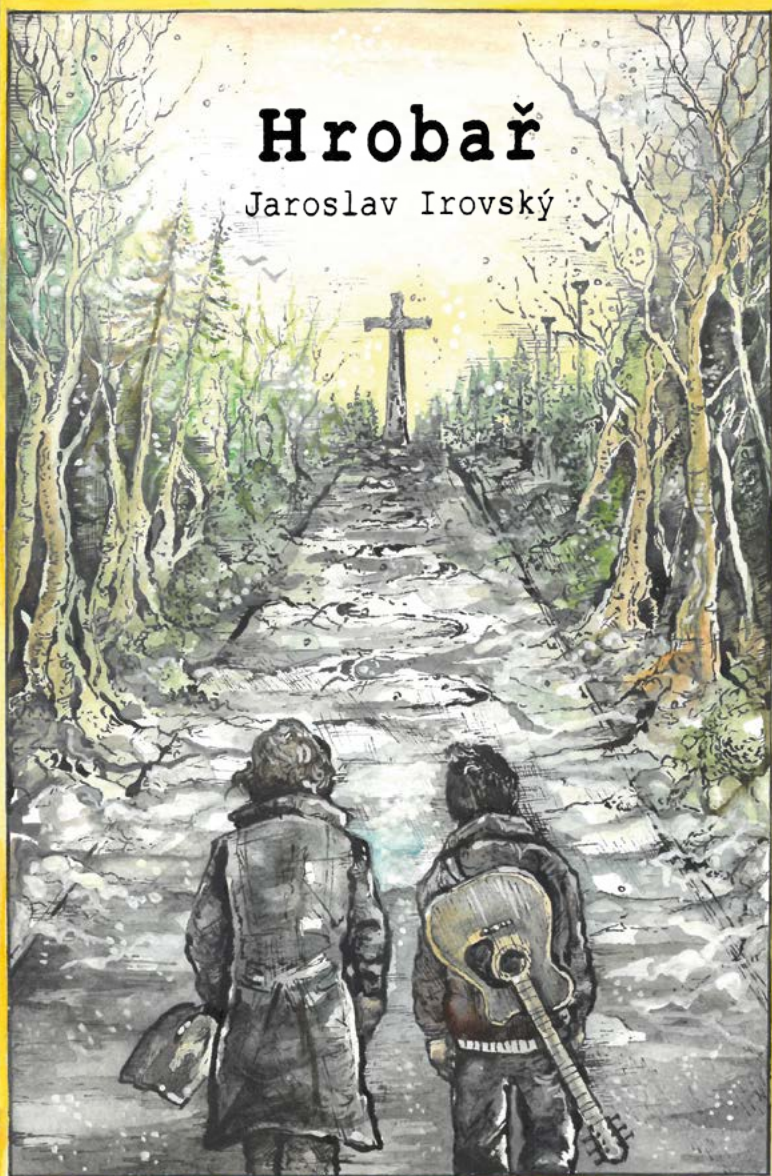

Hrobař

Jaroslav Irovský

Hrobař

Jaroslav Irovský

Praha 2022

Srdečně děkuji všem, kteří se podíleli
na vzniku knihy, především své sestře Lence
a kamarádovi Pavlovi Stodolovi

Věnováno kamarádce Soně Kulhanové

Hrobař. Při zmínce tohoto slova se vám zcela jistě vybaví známá melodie včetně úvodního: „V mládí jsem se učil hrobařem, jezdit s hlínou, jezdit s trakařem...“ Ano, ani po letech název písně zlínské rockové kapely Premier neztratil na významu – Písně, která se dostala dokonce i do zpěvníků pro školáky, díky čemuž se i nadále přenáší z generace na generaci, aby se i proto nakonec stala jistou ikonou, nebojím se říci až kultem/legendou!

A tak mě – coby filmaře a také hostujícího houslistu ve zmíněné kapele – „donutila“ její neutuchající popularita zapřemýšlet, jakým dalším způsobem moci využít její skrytý potenciál. Slovo dalo slovo a vznikl nápad: *Hrobař*. Natočíme film. Ale o čem bude? Inu, to už se dozvíte z této knihy, která se stane jeho předlohou. Jarda Irovský totiž uchopil námět, který se zrodil v mé hlavě a vešel na jediný list A4, a naprosto skvěle z něj vyčaroval poutavý příběh. Předčil tak všechna má očekávání a za to mu patří můj velký dík.

Věřme tedy, že se po literární podobě tohoto příběhu dočkáme i té filmové, nesoucí ikonický název: *Hrobař*

Tomáš Zindler, autor námětu

Kultura na Zlínsku.cz

10. ledna 2021, Uherské Hradiště – První koncert v novém roce má za sebou legendární zlínská rocková kapela Ask the Dust ve složení Jindřich Bukovský – zpěv, Jan Fanta – kytara, Josef Human – baskytara a Adam Wolf – bicí, která letos oslaví jubilejní dvacetileté působení na domácí hudební scéně.

Před zcela zaplněným hledištěm uherskohradištského klubu Mír odehrála set složený ze svých nejznámějších hitů a jako překvapení přidala i dvě novinky z chystaného osmého alba, které by mělo vyjít na podzim letošního roku.

Energické, melodické písně, které spolu s frontmanem Bukovským zpívala i většina z více než tři stovek posluchačů, podpořené živočišností, čišící ze všech čtyř členů v průběhu celého sobotního vystoupení, musely nejednomu pochybovači ukázat a dokázat, že tato kapela ještě stále nepatří do starého železa a že...

„... dobře, dobře, Mončo, to by, myslím, stačilo. Stál jsem na pódiu, takže vím, jak ten koncert probíhal. Nemusíš mi ten článek číst nahlas,“ ozval se Jindřich, zabořen do pohodlného koženého křesla, přisunutého k oknu v rohu obývacího pokoje.

Seděl opřený o opěradlo, zíraje ven na zmrzlou plochu rozlehlé louky sousedící s lesem a řadou čtyřpatrových bytových domů, stojících v poklidné okrajové části sídliště Jižní Svahy, oddělené od nich jednou z úzkých asfaltových cest. Usrkl whisky z nízké sklenice, zavřel oči a ztěžka si oddychl. Ze včerejší akce ho ještě bolela hlava. Ostatně stejně jako z každé jí podobné.

„Promiň, Kulihrášku, jen jsem chtěla, abys věděl, jak skvěle se o vás píše na internetu. Mrzí mě, že jsem u toho nemohla být. Jsem na vás tak pyšná! A tys pochyboval, že vaše kariéra po tolika letech hraní už nikam nevede,“ ozval se z nedalekého kuchyňského koutu ženský hlas.

„Jedna vlaštovka jaro nedělá. Víš přece, jak dopadly některé koncerty z listopadu a prosince. Tam to taková sláva nebyla,“ zamručel Jindřich.

„Co bylo, bylo, teď je nový rok. Určitě přinese nové možnosti a výzvy. Musíš tomu věřit, proto to přece všichni čtyři děláte. A živí vás to! Každopádně – Chtěla bych se ti omluvit.“

„Omluvit? Za co?“

„Za to, jak jsem na tebe po příjezdu z koncertu vyjela. Připadal jsi mi tak... odtažitý! Nepromluvil jsi se mnou jediné slovo. Teď, když čtu ten článek v novinách, si uvědomuji, jak moc jsi asi musel být unavený. Nedošlo mi to,“ kála se.

Jindřich tehdy opravdu přijel vysílený. O většinu energie ho však nepřipravilo osmdesátiminutové vystoupení na jevišti, ale následná rychlovka s jednou z fanynek, která jej přišla pozdravit do backstage.

Nebylo to poprvé, kdy k něčemu takovému došlo. Právě naopak; za těch devatenáct let – od okamžiku, kdy kapela díky svému prvnímu, rockovými hity nabitému albu vyletěla do hudební branže jako raketa – se podobné Jindřichovy „náhodné“ románky staly pravidlem, přestože nyní již ne v takové míře jako dříve.

Honza a Josef, žijící ve spokojených manželstvích, i svobodný bubeník Adam jen nevěřícně kroutili hlavami. Ne nad množstvím roztoužených ženských, které jejich kamarádovi nadbíhaly, ani nad jeho stálým sexuálním apetitem. Bylo jim líto právě Moniky – Jindřichovy současné přítelkyně, s níž už čtyři roky tvořil pár. I ona bývala jednou z těch zapříisáhlých fanynek kapely, které když mohly, vyrazily víkend co víkend na vystoupení svých oblíbenců, ať už hráli kdekoliv.

Jindřichovi padla do oka hned: menší třicátnice s krásnýma očima a širokým úsměvem, dlouhými blond vlasy, pevným poprsím... Na rozdíl od většiny dívek, které se snažily vetřít se do jeho přízně, však ona měla něco navíc: intelekt, kterým jej coby učitelka českého jazyka a dějepisu na střední škole naprosto okouznila. Nebylo tématu, na které by při občasném společném popíjení před, či po koncertu nepřišla řeč. A i když se Jindřich i v tomto období choval promiskuitně, přistihl se, že na Moniku myslí více a častěji, než si chtěl připustit.

Nakonec se odhodlal pozvat ji na rande do ZOO Lešná, a když v jeho průběhu oba poznali, že si ve spoustě věcí rozumí a sympatie jsou vzájemné, vytvořili pár a Jindřich, bydle do té doby v malé pronajaté garsonce, se k Monice a jejímu tehdy tříletému synovi Mišovi přistěhoval.

„Jak jí to můžeš furt dělat, sakra? Proč jsi s ní do toho vztahu vůbec šel, když se pak stejně pořád s někým kurvíš?!“ předhazoval Jindřichovi svůj jasný názor na věc Adam, nejmladší člen kapely, pro kterého věrnost ve vztahu něco znamenala.

„Neplet se do toho, Adame,“ odbyl ho pokaždé Jindřich. „Já jsem s Mončou šťastný, ale víš, jaké to je, když přijde odpoledne domů z práce, do devíti večer opravuje písemky, vaří, uklízí a stará se o prcka? Je pak

utahaná a nic s ní není. Mám ji rád, ale vždycky zaleze ke mně pod peřinu, vytáhne ze šuplíku knížku, nasadí si brýle na čtení, a když se k ní začnu lísat, odbude mě svým: *Dneska ne, zlato, až někdy jindy.* Vlastně mě přímo *nutí* k tomu, abych si tu svoji sexuální potřebu vybíjel někde jinde.“

„Prostě ti dělá služku, co ti uvaří, ustele a vypere špinavé trenky, které ti noc předtím sundá nějaká fuchtle při píchače, a svět se točí dál...“

„Jak jsem řekl, Adame, nepleť se do toho...“

O tom, jestli sama Monika něco tuší a co přímo ví, mohl Jindřich pouze polemizovat. Nikdy na něj ohledně tohoto tématu doma neuhodila, nevynucovala si odpovědi otázkami typu: *Kde jsi byl tak dlouho? - Proč tvoje košile voní dámským parfémem? - Kdo je ta ženská, se kterou jsi na fotkách v novinách?, což mu vyhovovalo.*

Snad jí opravdu vyhovovala role pouhé *služky*, která se může starat o chlapa, co do společného rozpočtu přináší slušné peníze a vezme ji i syna někam na večeri, kulturní akci nebo dovolenou, byť už mnohem méně často než před pár lety. (A přestože i díky výši svého učitelského platu a občasným vedlejším přívýdělkům byla již před vztahem s Jindrou nezávislá na jakékoliv cizí pomoci.) Tohle všechno se Jindřichovi honilo hlavou, aniž by si uvědomil, že na zahrnutí těchto myšlenek stačilo jedině – stát se vzorným partnerem.

Monika odložila na kuchyňskou linku telefon, z jehož displeje četla článek o včerejším koncertu, a pomalými, tichými krůčky se vydala po špičkách směrem ke křeslu, v němž její partner odpočíval. Přikročila zezadu, naklonila se a objala jej. Vtiskla mu malou pusku na pravou tvář a pousmála se.

„A Mončo, neříkej mi už Kulihrášku. Klidně tak i dál oslovuj Míšu, ale mně bude už osmatřicet. Trpí tím celé moje mužství!“

„A jak chceš, abych ti říkala?“ zeptala se. Jindřich si volnou rukou zajel do trenýrek, chvíli v nich naoko brouzдал prsty a pak odpověděl: „Co třeba *Kulivlašskýoříšku*? Ta velikost by na rozdíl od hrášku odpovídala.“ Monika se rozesmála.

„Promiň mi to! Je to prostě starý zvyk.“

„Jo, z předchozího vztahu. Z toho, ve kterém ti tvůj ex udělal děcko a pak jenom chlatal a tebe mlátil. Myslíš, že si zasloužím mít přezdítku po takovém hajzlovi?“ zeptal se, aniž by si někdy sám odpověděl, jakou přezdítku by si zasloužil chlap, který je své partnerce permanentně nevěrný.

„Máš pravdu. Vždycky na to zapomenu. Je zajímavé, že jediné, co mi bývalého připomíná, je právě tahle přezdívka. Nebudu už ji zmiňovat ani před tebou, ani před malým. Mimochodem, máš na večer něco v plánu? Napadlo mě, že bychom mohli zajít do restaurace na nějakou dobrotu. Míša dnes spí u babičky, takže ho ráno odvede do školy. A já už mám všechnu práci hotovou.“

„Musím na sedmou do zkušebny,“ pravil omluvně Jindřich a pohladil Moničinu ruku položenou na jeho pravém rameni. „Tomáš má pro nás nějakou novinu a všechny si nás zavolal. V telefonu zněl nervózně, takže tuším, že to bude kvůli Adamovi. Ten blbec se totiž před koncertem zase zkouřil, dostal žravku a sám vyjedl kompletně celý stůl s přichystaným rautem.“

2.

„Chlapi, včera to byla pecka! Už dlouho jsem vás neslyšel zahrát tak dobře. Soráč, že jsem se po vystoupení vypařil, měl jsem ještě nějaké důležité obchodní jednání. Ostatně – to je i důvod, proč jsem chtěl, abysme se tu teď všichni společně sešli,“ začal proslov Tomáš, plešatý, rádně vypasený pětapadesátiletý chlap, pohybuující se v hudebním průmyslu už třetí desetiletí, který si před třemi lety vzal coby manažer pod svá křídla i samotné Ask the Dust.

„Takže se tentokrát nebude řešit, že jsem snědl všechny chlebíčky?“ oddechl si Adam. Všichni se té otázce zasmáli.

„Neboj, Adame, vyřešil jsem to a už *nikdy* do tebe kvůli podobným věcem nebude *nikdo* šít.“

„To je super!“

„Prostě se vždycky vyčíslí, kolik jsi toho prožral nad rámeček normy, a já ti pak tu částku strhnu z honoráře.“

„Cože? Ale, ale...“

„Mimochodem, Honzo, co ta ruka? Zánět šlach pořád zlobí?“ přerušil Tomáš Adamovo překvapené koktání.

„Jo. Ale zvládl jsem to dobře. Těch pár Aulinů zabralo.“

„Konečně vyměnils koks za něco lehčího, evidentně to má na tebe dobrý vliv.“

„Jasně!“ zasmál se Honza. „Když to takhle půjde dál, mohl by mě výrobce Aulinu sponzorovat, když už ho do sebe cpu takové kvantum.“

„Každopádně – Žerty stranou, ať to nezakecáme,“ plácl se Tomáš rukou

do stehna, když si všiml Jindřichova znuděného výrazu ve tváři. „Jak jsem zmínil, koncert byl super. A tak mám pro vás dvě zprávy. Špatnou a dobrou. Jakou chcete slyšet dřív?“

„Sakra, nechej si tyhle dětinské hry pro někoho jiného a vybal to,“ popohlnal ho basák Josef.

„Je zajímavé,“ ozval se Adam, „že pokaždé bývají jen dvě zprávy, a když, tak vždycky jedna dobrá a jedna špatná. To nemůžou být dvě dobré zprávy?“

„Nebo dvě špatné...“

„Třeba je tou dobrou zprávou, že ta špatná je taky jen jedna.“

Tomáš se podíval na hodinky, nahlas si odevzdaně povzdechl a pak si strčil ruce do kapes, čekaje, až se kapela vykecá. „Fajn,“ řekl nakonec. „Tou špatnou zprávou je, že v sobotu čtrnáctého srpna nakonec na Přerovském gulášfestu hrát nebudete.“

„Sakra, doufám, že je pro to nějaký pádný důvod. Loni to tam bylo super! To jsem si ubalil ten vzorek z Holandska a pak se skvěle přežral,“ zasnul se Adam.

„Jo, kluci z Mňágy, na které už nic nezbylo, mi to dodnes rádi připomínají,“ dodal Tomáš. „Takže k věci – Tou dobrou zprávou je, že v ten den dorazí do Zlína americká kapela Hot Water Music.“

„Nekecej!“ zvolal nadšeně bubeník. „Potom teda doufám, že dostaneme lupeny gratis, když už je to důvod, proč padne hraní na festáku v Přerově!“

„Kamaráde,“ uchechtl se Tomáš, „ty žádné lupeny gratis potřebovat nebudeš.“

„Jo, vole, protože jim budeme dělat předkapelu,“ ozval se Honza a všichni krom Tomáše vybuchli v hlasitý smích.

„Přesně tak to bude,“ přitakal manažer, aniž by hnul brvou. V místnosti v ten moment zavládlo naprosté ticho, které přebíjel jen tikot nástěnných hodin nad dveřmi zkušebny.

„Ehm... Cože?“ ozval se nakonec Honza.

„Přesně tak to bude,“ zopakoval Tomáš. „Hot Water Music budou mít turné po Evropě. U nás hráli naposledy před devíti lety v pražské Lucerně. Včera na vašem koncertu byl i chlápek, nemusím říkat jeho jméno, který je jejich velký fanda. Bydlí sice v Praze, ale je to rodilý Zlíňák, má to tu rád a chtěl by do těchhle končin přitáhnout i nějaké zahraniční pankáče, ať není Zlín jen o metalu. A jelikož jste se mu naživo líbili, dotáhli jste lidi a navíc letos slavíte dvacku let od založení, tak se všechno takhle hezky sešlo, a jak jsem řekl, budete v srpnu v Masters of

Rock Café předskakovat Amíkům.“

„Soráč, borci, musím,“ omluvil se Adam, otočil se na patě a rozběhl se ke dveřím zkušebny, které následně rozkopl. Bylo slyšet, jak venku škrtá zapalovačem.

„My mu před těmi pěti lety neměli doporučovat, ať zkoukne Samotáře, tím jsme toho slušňáka zkazili. Až moc si vzal k srdci Macháčkovu zmínku, že lidi tady málo hulej,“ zakroutil hlavou Josef. V ten okamžik Jindřichovi zavibroval telefon. Vytáhl jej z kapsy a odemkl displej, na němž se objevil symbol hlásící přijatou novou zprávu. Otevřel ji. *Krasavče, kde jsi tak dlouho? Dítě je pryč a já už Tě netrpělivě očekávám. Pospěš si! Líbám!* stálo v ní. Jindřich zprávu okamžitě smazal, rozhlédl se po ostatních, na chvíli přerušil dech a následně zasunul mobil zpět na původní místo. Adam se vrátil zpět do zkušebny, doprovázen zápachem marihuany.

„Měl bys to hulení omezit,“ udeřil na něj Josef.

„Nebo začít šňupat. Ty si budeš před koncertem radostně běhat po stropě a na nás aspoň zbyde víc chlebičků,“ navrhl Honza.

„Takže máte dostatek času se na všechno připravit,“ změnil téma hovoru Tomáš. „Bude to pro vás dárek k dvacátým narozeninám kapely, tak to neposerte. Můžete se od toho koncertu odrazit ke stejným výšinám, ve kterých jste se vznášeli na začátku kariéry.“

„Hned, jak jsme tě splášili za manažera, jsem věděl, že jsi dobrej!“ usmál se Honza. Ostatní přitakali.

„Pokud je to všechno, tak vyrážím domů. Mám ještě rozdělanou nějakou práci,“ pravil omluvně Adam. „Venku navíc začíná dost mrznout a musel jsem dorazit na skútru, protože mám auto v servisu.“

„Jezdit v lednu na skútru, to je šílenství,“ zakýval nechápavě hlavou Josef. „A ještě zkouřený! Počkej, až tě někdy chytnou policajti a dají ti líznout nebo se někde vymeleš.“

„Já myslím, že jezdit na skútru je jako šukat tlusté holky. Je to paráda, dokud tě při tom nevidí kámoši,“ glosoval Tomáš, zatímco Adam měl opět nakročeno ke dveřím zkušebny. Všichni včetně něj se rozesmáli.

„A nezapomeň, ve středu je klasicky zkouška a v pátek v osm večer hrajete v Ostravě. Tak buď ready, oukej?“

„Příští pátek?“ zahrál Adam překvapený výraz. „Ale to nemůžu, mám rande!“

„S tou tlustou holkou?“

„Do prdele, Tome,“ rozbřečel se smíchy Honza, „kde ty na tyhle hlášky chodíš? A vůbec, máš dneska nějakou super náladu, jak to?“

„Vysvětlení je jednoduché. Nechal jsem si všechny vaše prémie, které jste měli dodatečně dostat za včerejší koncert,“ pousmál se manažer a následně, stejně jako před okamžikem Adam, opustil místnost.

Venku se všichni rozloučili. Adam odjel na svém skútru do patnáct kilometrů vzdáleného bydliště, Honza s Josefem společně nasedli do Josefovy Škodovky – Bydleli kousek od sebe, navíc poměrně blízko zkušebně. Jindřich s Tomášem zůstali osamoceni.

„Tak já půjdu,“ prolomil Jindřich krátké ticho.

„Taky, taky,“ přikývl manažer. „Jo, a... Jindro... Tuhle mě potkala Monika a ptala se, kdy mám zas v plánu vytáhnout tě na chlapskou partičku karet. Že prý jsi z té minulé došel až ve tři ráno. Naoko se zlobila. Koukal jsem jak puk a marně vzpomínal, kdy že jsme to na nějaké partičce karet byli! Já... vím, že chrápeš s jinýma ženskýma, a je mi to jedno. Sám jsem si něčím podobným procházel, takže se nebudu montovat do cizích věcí a vztahů. Ale prosím tě, do budoucna mě radši předem informuj, že mě taháš do téhle habaďury, nebo mě z toho raději úplně vynech, protože s tím nechci mít nic společného. Monču máme všichni rádi a ty víš, co si o tvých záletech myslíme, a proto s tebou tuhle hru hrát nechci, stejně jako ti nechci dělat žádné alibi. Je to jasné?“ Jindřich potupně sklopil oči a přikývl.

„A teď marš domů, určitě máš toho po včerejšku plné kecky,“ pravil nakonec Tomáš povzbudivě, plácl si s Jindřichem a šouravou chůzí se vydal k zaparkovanému BMW. Jindřich jej celou dobu pozoroval, a když Tomáš odjel, upřeně se podíval směrem, kudy vedla cesta k jeho domovu... a vydal se směrem opačným.

3.

Po celou dobu chůze přemýšlel. Nad vším, co mu kamarádi kapely včetně Tomáše neustále předhazovali. Nad samotnou Monikou, nad společnými chvílemi a vzpomínkami i nad tím, co by se mohlo stát v budoucnu, kdyby...

Kráčel po chodníku, lemovaném mrtvým stromořadím vyhozených vánočních stromků, vedoucím bludištěm vysokých paneláků, dívaje se přitom do oken bytů a přivíraje oči pokaždé, když se mu do nich zabodl paprsek světla snášející se ze svítidla pouliční lampy.

O deset minut později se zastavil u vchodových dveří malého rodinného domku. Zhluboka se nadechl, a když ucítil, že mu srdce bije závratnou rychlostí, stiskl domovní zvonek. Po chvíli se zpoza dveří ozvaly kroky. Krátké, rychlé, cupitavé. Už z tohoto zvuku poznal, že patří někomu, kdo je natěšený na jeho přítomnost.

„Konečně jsi tady! Čekala jsem na tebe celou věčnost! Pojď dál.“

Jindřich pomalými kroky vstoupil do předsíně. Chodba zůstala neosvětlená. Sousedé mají oči všude a určitě by nebylo šťastné a moudré, aby se kdokoliv dozvěděl, že regionální rocková legenda navštěvuje po nocích rozvedenou učitelku hry na kytaru z místní umělecké školy, se kterou se seznámil při vyzvednutí Míši po jedné z lekcí.

Těžké zimní boty po vstupu na plovoucí podlahu vytvářely velký hluk, jehož dunivá ozvěna se odrážela od bílých zdí a následně zaplula po schodech nahoru směrem k ložnici a dětskému pokoji. Sklonil se, aby se zul, ale ona jej zatáhla dále dovnitř a rychle za sebou zavřela dveře.

„Karlo, já...“ začal, ale okamžitě byl umlčen dlouhým polibkem své milenky. Ta nyní stála na špičkách, aby na jeho rty dosáhla, a v krátké černé košilce a krajkových samodržkách stejné barvy vypadala sexy. Jindřich ji chytil silně za vlasy, až bolestně zasykla, a zaklonila hlavu, aby jí mohl zlíbat krk.

„Bože, já jsem tak nadržaná! Neměla jsem to od tvojí poslední návštěvy. Víš, co mi dalo práce poslat mladého na noc k jeho tátovi? Zase se zpozdil s posláním alimentů, ale aby to vyžehlil tím, že se aspoň občas postará o kluka, to ne. No tak, dej mi pusu! Co je to s tebou? Minule ses na mě hned vrhnul!“

Jindřich opětoval její polibky jen sporadicky. Možná jsem dnes ani neměl ke Karle chodit, napadlo ho. Ale ano, měl. Ba přímo musel! Musel jsem přijít, abych konečně vyřešil svou přítomnost a budoucnost. Takhle to už přece dál nejde. Kluci mají pravdu – Ve všem!

Karla, vidíc Jindřichovu nulovou aktivitu, přebrala otěže do svých rukou. Klekla si, a dříve než mu rozepla knoflík u kalhot, rozvázala Jindřichovi tkaničky u bot a pomohla mu s vyzouváním. „Jsi dnes jak leklá ryba,“ smála se. „Ale já už si tě oživím.“ Následně sáhla po knoflíku, rozepla zips a jedním tahem mu stáhla kalhoty i se spodním prádlem.

„V předsíni jsem to ještě nedělala,“ zavrňela a vzala si Jindřichův penis do úst, zatímco on sváděl vnitřní souboj se sebou samým. Do háje, Jindro, poslouchej už konečně své srdce! Všechny ty lži, podvody a nevěry trvaly